

erhvervslivet og for universiteterne og dermed også for samfundet som sådan.

Det, jeg lige hæftede mig ved i ordførerens tale, var sådan set det med de veletablerede virksomheder, at de i mindre grad skal deltage i samarbejde med vores forskningsinstitutioner. Det stiller jeg mig egentlig lidt undrende over for, og jeg vil egentlig gerne have det uddybet lidt. For det må vel egentlig være det enkelte projekt, som afgør, om det her nu er relevant begge veje. Jeg tænker altså på, at vidensdeling jo må være noget, som gavner i to retninger og ikke kun i en retning, så vores universiteter og vidensinstitutioner generelt bliver styrket også af de veletablerede virksomheder.

(Kort bemærkning).

Rasmus Prehn (S):

Jeg er glad for, at hr. Per Ørum Jørgensen fra De Konservative med sit spørgsmål giver mig anledning til at præcisere, hvis det er således, at jeg ikke har været klar i mælet i mit første indlæg. Jeg mener ikke, det er sådan, at man nødvendigvis skal give færre ressourcer til de veletablerede virksomheder, jeg siger bare, at vi også skal tilgodese nogle af de mindre virksomheder og deres projekter.

Men hr. Per Ørum Jørgensen fra De Konservative har jo fuldstændig ret i, at det, det må handle om, er, hvilket forskningsprojekt det er. Og der synes jeg, man må ind og kigge på, om der ikke er nogle steder, når vi samarbejder, hvor der rent faktisk er nogle gode projekter i nogle af de mindre virksomheder, som vi også kunne tage hånd om. Der tror jeg, vi kunne få nogle gode resultater ud af det.

Så igen er det ikke et spørgsmål om enten-eller, men om både-og.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken. Næste ordfører er hr. Jesper Langballe.

Jesper Langballe (DF):

Det er afgørende, at den offentlige forskning er fuldstændig fri og uafhængig, og at private sponsorer til denne forskning derfor ikke kan øve indflydelse på hverken metode eller resultater.

Forslagsstillerne refererer fra en amerikansk undersøgelse, hvor 15 pct. af forskerne ændrede på disse forudsætninger efter pres fra sponsorerne. Forslagsstillerne er formentlig klar over, at en sådan uhyrlighed ikke ville være mulig her i

Danmark, fordi vi har holdt et vågent øje med at undgå den slags, og fordi reglerne sikrer forskningen imod en sådan pression.

Kl. 16.10

Ligesom den forespørgselsdebat om emnet, som Enhedslisten rejste i januar, synes dette beslutningsforslag jo at være udsprunget af Dandysagen. Det er jo i øvrigt en 6 år gammel genfremsættelse. Men Dandysagen viste jo egentlig netop, at vi ikke har amerikanske tilstande i Enhedslistens forstand. Og derfor gav sagen så meget postyr.

Den romerske kejser Vespasian blev bebredet, at han ville lægge afgifter på brug af offentlige lokummer. Men han svarede »pecunia non olet«, penge lugter ikke.

Det samme kan siges om private sponsorpenge i den offentligt finansierede forskning. De penge lugter ikke, for det har jo kun at gøre med, hvor pengene bliver dirigeret hen, til hvilke forskningsområder de bliver dirigeret. Og det er for så vidt ganske uskadeligt, når vi i øvrigt taler om offentligt finansieret forskning, der kan sørge for, at der ikke er nogen, der bliver udsultede. Hvis der var tale om, hvordan forskningsresultatet kom til at se ud, ja, så ville pengene i høj grad lugte.

Vi ser ikke noget problem i, at sponsorerne øremærker penge til specifikke områder, som de ønsker forsket i. Og det forekommer os indlysende, at hvis ikke de har den mulighed, så kunne man godt vinke farvel til samtlige private sponsorater. En sponsors interesse i at sponsere er jo netop at fremme forskningen på det område, der interesserer ham.

Venstres ordfører har allerede nævnt det eksempel, at interessen hos Kræftens Bekæmpelse vil kølnes betydeligt, hvis de risikerer, at pengene bliver omdirigeret til psoriasisforskning. Og hvad nytte ville det så være til, at vi står med en række bureaukratiske nævn til at fordele de midler, som pludselig ikke er der?

Som jeg sagde, da vi sidst diskuterede det her emne, også på Enhedslistens foranledning: Dansk Folkeparti lider ikke af Enhedslistens skræk for private pengemidler som hjemsted for alle ondskabens åndemagter. Det er ikke imellem privatsponsorering og såkaldte samfundsinteresser, der skal rebes skel.

For os blinker advarselsslamperne et andet sted, nemlig der, hvor den offentligt finansierede forskning netop med henvisning til en bredere samfundsinteresse bliver til lutter målrettet produktudvikling takket være, hvad man kunne